

[Carl P. Jensen.]

ja, endog gå ud derover. De anførte procenter refererer nemlig til den aktuelle leje, idet udgangspunktet ved forhøjelserne jo har været 1939-lejen. Disse ændringsforslag sikrer udlejeren mod at hensætte et beløb til vedligeholdelsesfonden, der går ud over den tilladte lejeforhøjelse, hvilket selvsagt ikke har været meningen.

Ændringsforslag nr. 11 til § 84, stk. 1, og ændringsforslag nr. 25 til § 133 skal ses i sammenhæng. De vedrører princippet i den nugældende lovs § 110, hvorefter et medlem af en afdød lejers husstand kan overtage et lejemål, såfremt den pågældende, som det siges, i væsentlig grad har bidraget til husstandens opretholdelse. De foreslåede ændringer sikrer, at det ikke alene kan dreje sig om et bidrag i kontante penge, men her ligestiller man arbejde i hjemmet med et økonomisk bidrag.

Ændringsforslag nr. 14 til § 100 tilsigter at legalisere den udlejningsvirksomhed, som f. eks. lokale turistforeninger eller andre institutioner — i realiteten i strid med gældende regler — hidtil har udøvet, men det er dog en forudsætning, at der kun er tale om lejemål af ikke over 3 måneders varighed, alt under forbehold af, at de respektive myndigheder i sådanne tilfælde meddeler de pågældende institutioner den fornødne godkendelse.

Ændringsforslag nr. 20 til § 112 vedrører ombygning, forandring eller nyindretning i et omfang, der medfører en øget brugsværdi, som kan motivere en lejeforhøjelse. Denne paragrafs affattelse har givet anledning til berettiget tvivl og deraf følgende overvejelse i udvalget, en tvivl, som skulle være afklaret ved dette ændringsforslag.

Efter lovforslaget var det, som det vil erindres, den højtærede boligministers tanke, at enhver form for restriktioner vedrørende udlejning af enkeltværelser og møblerede lejligheder skulle udgå af loven. Denne tanke var støttet af den kendsgerning, at en række kommuner, der i forvejen ad lovgivningens vej havde mulighed for at indføre en sådan kontrol, ikke havde udnyttet denne mulighed, og af en formodning om, at en kontrol i sig selv ville virke tilbageholdende på udbud af værelser. Umiddelbart efter at disse synspunkter i det fremsatte lejelovsforslag var blevet kendt, viste

der sig en stærk reaktion mod disse tanker, en reaktion, som jeg i øvrigt ved lovforslagets første behandling forudsagde ville komme. Det har medført drøftelser i udvalget og deraf følgende samråd med boligministeren, uden at man i og for sig kan sige, at udvalget har kunnet overbevise ministeren og hans embedsmænd. Resultatet er imidlertid blevet en kompromisløsning.

Den fremgår af ændringsforslag nr. 23, der går ud på indføjelse af et helt nyt kapitel, der i nogen grad imødekommer ønsket om kontrol med såvel enkeltværelser og klublejligheder som med del af en møbleret lejlighed. Når kommunalbestyrelsen træffer beslutning herom, gives der huslejenævnet visse beføjelser til lejekontrol i forbindelse med uopsigelighed, men kun for så vidt angår hovedstadsområdet og kommuner med mere end 30 000 indbyggere. For klublejligheders vedkommende er der ingen begrænsning for en sådan kontrols gennemførelse, mens der for udlejning af enkeltværelser skal være tale om mere end 1 lejemål. Kontrollen er altså i første række tænkt anvendt på den mere forretningsmæssige udlejningsvirksomhed.

Jeg tror at kunne sige, at det har været den almindelige opfattelse i udvalget, at man ikke ser med nogen særlig sympati på de lejere, der sidder med en meget stor lejlighed og ligefrem driver rovdrift på enlige og derved hjembringer en leje, som mange gange overstiger den leje, de selv betaler for hele lejligheden. Jeg udtaler derfor håbet om, at man i de kommuner, der her har fået mulighed for at udøve kontrol, er på vagt over for denne særlige art af udlejere og yder de pågældende fremlejetagere en rimelig beskyttelse.

Lovforslagets § 126 tog sigte på en afvikling af det såkaldte stavnsbånd, d. v. s. reglen om bopælsret, men udvalget har ikke ment at kunne sidde de mange betænkeligheder overhørig, der er fremsat over for en øjeblikkelig ophævelse af adgangen til at stille dette bopælskrav. I første række er disse betænkeligheder fremsat af Københavns kommune, der har sine særlige vanskeligheder, fordi kommunen er udbygget og ikke råder over fornødne byggegrunde til at kunne løse egne, påtrængende saneringskrav. Dernæst har kommunerne i hovedstadsområdet og en række større byer